

**Miracvla Quæ Ad Invocationem Beatiss. Virginis Mariae,
Apvd Tvngros, Camberones, Et Servios In Hannonia; ac
Dominam Gaudiorum in Picardia vulgò Nostre Dame de
Liesse dictam effulsere**

Caoult, Walrand

Coloniae Agrippinae, 1607

Dæmoniacus quidam Vreueniensis ab oppreßione 27. dæmoniorum
liberatur in ecelesia beatæ Mariæ Exhilaratricis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59700](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59700)

facrum solemne coram imagine B. Marię Exhilaratricis decantari curaret, simulque in honorem sanctissimę Trinitatis cereum trium pondō offerret. Hac sua oratione completa (sō misericordia & potentia Dei ac Marię eius immensa) puer corporis motibus incepit vitę signa certa præbere, sicque postmodum meruit baptismi gratiam salutariter suscipere.

DAEMONIACVS QVIDAM VREVIENSIS ab op. pressione 27. demoniorum liberatur in ecclesia Beate Marię Exhilaratricis.

MIRAC. VI.

PIo quarto. & post eum Pio quinto Romano Pontificibus, nec non & Carolo huius nominis nono Gallię Rege Christianissimo anno 1565 Nouembri die tertio circiter horam 3. pomeridianam accidit in ciuitate Vreuinensī feminā quandā iuuenulā nomine Nicolaā Aubry annos 15. vel 16. solūmodo natam Petri Aubry ac Catharinę Villot filiā: accidit, inquam, ei (sola cum esset in ecclesia pro defunctis pijs ad Deum fundens preces poplite flexo supra aui sui Ioachimi Villot tumulum) apparuisse vmbriam quandam spectie præferentem hominem linteis, ad modum hominis sepulti, circumuolutum, tribus

bus vicibus eam compellantem ac etiam alloquio prosequentem, qui se auum suum iactitabat. Quod & credit ipsa, & sine mora in eam subintravit, adeoque grauitereandem contorsit, vt eorum qui aderant iudicio, e corporis ergastulo anima eius migratura videretur: quam etiam ob causam extremæ vntionis oleo inuncta fuit. Ipsi tamen sensibus & vita veluti destituta auus suus (qui primo in forma hominis sepulti ei & exinde etiam alijs apparuerat) interiùs apparebat ac loquebatur. Illa verò sibi sensibusque restituta ac animi resumptis viribus, parentibus suis significauit auum suum supradictum denudò, modo quo supra, ipsi apparuisse, subindicans ad hoc vt à purgatorij pænis liberaretur (quibus defectu confessionis detinebatur, quam subita morte præuentus statim à cæna facere nō potuerat, quā eū ob causā nemini declarare nequiverat: pia sua vota, quibus, dū viueret, se obstrinxerat) necessariū esse vt procurarent celebrari missas, elargirentur eleemōsynas ac votiuas peregrinationes, quas ex proprio eius ore intellexerat, piè suscipere & defacto etiam implere. Posteaquam autem parentes & amici eius peregrinationibus, missis & eleemōsynis ritè adimpletis, aduenerunt dictam Nicolaam Aubry non minus quàm antea agitari ac torqueri, opinabantur eam ideo hunc in modum con-

tinuè

tinuè exagitari, quia votum peregrinationis ad S. Iacobum necdum erat impletum, vel in alia bona opera commutatam. Cui tanto incommodo dicti parentes occurrere cupientes, quorundam piorum virorum secuti consilia rogarunt magistrum Claudium Lautrichetum, vnum ex pastoribus supra dicti Vreuenij cum magistro Claudio Lourdetio ludi magistro, quatenus istum auum coniurare velent, quæ prædictæ Aubry sese umbraticè per representationem offerret. Quod dicti Lautrichetus & Lourdetius fecere: in prioribus autem exorcismis prædictus auus, intermedio dicto Aubry organo, respondit (prout semper postea fecit) se à Deo esse, ab eoque & à Ioachimo V Villot missum, eiusdem Ioachimi angelum bonum: verùm ex fructibus ac operibus eius malignis malignum ac satanicum spiritum esse certo certius iudicatum est: quemadmodum etiam paulò post per Fratrem Petrum à Motta ordini S. Dominici Prædicatorem efficacibus rationibus demonstratum fuit, simulque pro certo comprobatum fuisse spiritum mendacem ac diabolicum. Quam etiam ob causam, quamdiu dictus religiosus Vreuenij commoratus est, continuis exorcismis in nomine Domini eum quantum potuit compulit à dicta Nicolæa discedere. Auus verò rei veritatem ulterius (quamuis antea animosè admodum suas partes defendisset)

diffet) minimè valens dissimulare, tandem exorcismorum vi ac virtute fateri compulsus est sibi Beelzebub nomen esse, seque solū in dictam Nicolaam nō aliam ob causam accessum habuisse ac eam obsedisse, quā quia eiusdem Aubri mater ac maritus eam illi deuouissent, & quia ipsamet illum auum suū esse credidisset. Illum autem malignum spiritū fuisse per insolitas ac horridas torsiones, quibus Nicolæe membra miris modis exagibat, satis & plus comprobauit: vtpotè qui eam (dum scilicet sacerdotes illā exorcismis premebant, ac eidem sacram hostiam offerebāt) eò miseriarum miserè miseram redigebat, vt sine sensu, sine motu quasi truncus quidam immobilis ac inanimatus ad tempus constitueretur. Neque solomodò in hac priori specie seipsum ei conspiciendum obtulit: verū etiam in hominis furibundi, deformis ac tenebricosi forma: quod ipsam permouit, vt deinceps auum suum esse nullatenus crederet: ille verò in instanti eam de loco suo in alium trina vice violenter transtulit, semper miseram istam creaturam miserimè contorquēs. Nihilominus exorcismorum virtute ac potestate fateri coactus est se nullam in dictæ Nicolæe animam, sed in solum corpus accepisse potestatem, quia ex quo malignum spiritum esse aduerterat, nihil ei per voluntatis consensum dare voluerat. Metuens autem ipse ac illa

N sub

sub horam matutinam venerabilis sacramen-
 ti viatico reficeretur, quemadmodum in pa-
 trisui ædibus facere consueuerat, nunc mu-
 tam, nunc cæcam, nunc surdam illam esse-
 cit, hunc scilicet etiam in finem ne latrocinia
 confiteretur, quæ ipsi fuggerat, & ad quæ
 perpetranda ipsam se in parentum suorum æ-
 dibus sollicitasse nouerat. Nihilominus tamẽ
 Dominus Deus ac totius vniuersi Fabricator
 hunc malignum spiritum non permisit in i-
 stam miseram creaturam tantopere dæseuire,
 vt eidem miseræ hoc in statu constitutæ ali-
 quid lucis & iudicij naturalis non foret resi-
 dum, quo per signa quædam & indicia, ex-
 terna, (vt potè digitos ori aponendo) declara-
 ret se corporis sui alimenta, quibus vitam su-
 stentaret expetere, vsquequo per suum ad e-
 am reditum noua illam obsessione inuade-
 ret, magisque quàm antea contorqueret. Tū
 vero per certa temporis interualla plus solito
 obganniens pia aliorū opera impio risu exci-
 picbat, vera falsis cōmiscibat: nūc de hac nūc
 de illa persona nonnunquā iocabatur, quorū-
 dam ibi tum præsentium occulta ac secreto-
 ra peccata palam accusans, quæ sacerdoti in
 confessione, quæ (confessa autem, vt potè de-
 lecta, nullatenus attingebat) nunquam per eos
 fuerant proposita: quæ ita se habere eorum
 quidam libere agnouerunt. Omnia autem an-
 te di-

te dicta fiebant tempore quo ordinis sancti
Dominici Religiosus & Prædicator supra di-
ctus aduentus tempore disseminabat Vreui-
nij verbum Dei in Ecclesia parœchiali: qui
coniurationis hoc onere à se suscepto, supra
dictas ecclesiasticas personastam in templo
quàm extra indiuiduas comites semper ha-
bebat, quo sic præsentium precibus contra
maligni spiritus malignos conatus validiùs
corroboraretur: suis siquidem concionibus
Vreuinij ab ipso habitis, populum ad pietatis
deuota exercitia instigabat, vnumquemque
illorum piè incitans vt suam purgaret con-
scientiam, simulque vt in processionibus ob-
eundis, quæ in dies singulos Vreuinij fre-
quentabantur, constanter perseveraret: Vir-
tute quorum operum sanctorumque exerci-
tiorum, sed præsertim per sanctæ viuificæque
crucis contactum ori eius, oculis & auribus
applicatæ, cæpit illa loqui, videre simul & au-
dire. Quo temporis lucido interuallo, omni-
um eorum, de quibus spiritus malignus eam
accusauerat, perfectam exomologesim fecit,
& cum absolute subitò sacrosanctam ho-
stiam non minus humiliter quàm reueren-
ter accepit. Quod aduertens Beelzebub, quam-
uis in sui subsidium complures dæmones ad
se euocasset, nihilominus tamen propter di-
uinissimum sacratissimi corporis Iesu Christi

in sancta hostia à prædicta Nicolaa susceptū sacramentum, sæpius intra vnius horæ spacium se deuictum debellatumque conspexit, nec non & publica protestatione coactus est testimonium perhibere veritati. Hac verò ratione eadem Nicolaa se in instanti mente & corpore sanam, deuotione feruentem, ac gratissima pulchritudine naturalem excedente decoratam comperit. Beelzebut ergo vbi rerum experimento didicit sibi per realem corporis Christi in sacramento præsentiam dimittendam esse prædam, simulatque eam occupauerat, statimque ab ingressu cogitandum de recessu, simul dicere ac confiteri coactus est deformatæ religionis ministris, qui ad illum exorcisandum sese temerè offerebant, nihil se eorum gratia facturum, vtpotè quorū se magistrum & Dominum se esse pro certo prædicabat, simulque illos, (quos ideo plurimum adamabat) suos esse ac suæ subesse potestati & voluntati. Cum, inquam, Beelzebut videret, ac modo quo dixi, etiam experiretur statim ab ingressu sibi loco violenter cendum, vnam ex tibijs dictæ sæpius Nicolæ, occupare cæpit, in eaq; resedit: postea verò brachium sinistrum ita occupauit, vt, ipso abeunte, dicta membra omni sensu motuue naturali destituta consisterent: ipso autem de nouo eam obsideate, postremo membro magis vtebatur quam primo. Malignus vero iste spiritus

ritus his quæ antea fecerat minimè contentus, triginta dæmones, in suam ipsius maiorē securitatem & protectionem, assumpsit, qui se ipsos dictæ Nicolæ visu admodum horridos repræsentabant; nunc siquidem veluti felles quidam atrii & corpulenti ad instar veruecum grandium se illi obtrudebant, qui eam suffocare volebant, nunc in ardentium facularum specie sulphureum odorem valde redolentium, quæ in os oculosque eius sese ingerbant: vnde fiebat vt ipsa fermè extingueretur. Dictæ hæ species & imagines mirum illi incutiebat timorem, simulque, vt manibus oculos obuolueret, efficiebant. Hoc autem in statu luctuoso & miserando constituta, per patrem & matrem in B. Mariæ Exhilaratricis prædictam ecclesiam perducta est, supra dicti Religiosi felici consortio comitata: vbi exorcismo ritè completo, tandem virtute venerabilis sacramenti corporis saluatoris ac redemptoris Domini nostri Iesu Christi in sacra hostia à se percepti viginti sex & triginta dæmonibus, qui illi recenter in Beelzebut opem & subsidium aduenerant, fugati sunt: dieq; subsequenti alius quidam, cui Legio nomen erat, expulsus est in ecclesia pagi Petri Pötani sanctorum sanctarumque precibus & intercessionibus, quorum reliquæ sanctæ ac sacra phætra ibidem requiescebant. Quia verò omnes expellere non poterant (prout ipse met Beelze-

N 3. but

but prædixerat) sed quidam Episcopi Laudunensis pia opera ac industria expellendi remanebant, inde factum est vt dicta Nicolaa per patrem & matrem aliosque consanguineos Laudunum deducta sit quadam feria quinta Ianuarij die 24. anno verò 1566. quò vbi appulerunt, vix hospitium, in quod se diuerterent, inuenerunt: propterea quod omnes formidarent suis ædibus excipere demonem, qui hominum peccata etiam secreta publicè prodebat; nihilominus tamen in porcellorum hospitium tandem diuerterunt: Sicque eam reuerendissimi in Deo patris, Domini Ioannis à Boursio, Episcopi meritissimi ac Ducis Laudunensis paternæ fideli, fidæque tutelæ commiserunt, qui iam se hunc in finem Vreuniunum transtulerat. Dominus autem noster Iesus Christus à Vreuniensi territorio Laudunum vsque, ope (vt illis visum est) cuiusdam adolescentis eos omnes contra aquarum periculosa infortunia incolumes conseruauit: quemadmodum reuerendi in Christo patris Godefridi de Billy ex nobili familia de Prunay oriundi, sancti Vincentij apud Laudunū Abbatis paterna opera ac beneuolentia præseruati fuere aduersus Ecclesiæ Catholice hostes eorumque conatus impios ac peruersas machinationes, tempore quo apud Pierrepont agebant, vbi tum dictus Abbas residebat, Interea ergo temporis quo dicta Nicolaa Lau-

Lauduni morabatur, & quidem statim ab eius in dictam urbem aduentu, reformatæ vel potius deformatæ religionis ministri id iuris ac privilegij in eam obtinuerunt, vt eam non minus in diuersorio custodirent, quam in carcere, in quem, ad dictarum reformatorum petitionem, perducta est: vbi eam volentes in officio continere, magno timore & pauore correpti sunt, percipientes in ea effectus planè oppositus à pane vitæ procedentes, & ab eo qui mortis causa & author est: vbi etiam quidam eorum medici potionem admodum inspidam ac perniciosam illi exhibuerunt sumendam non sine propriæ eius vitæ euidenti discrimine: neque his contenti, mortem vterius illi sunt comminati. Quapropter rei necessitas vitæque periculum postulauit eam in tutiori loco collocari: quod & factum est per Fratrem Petrum Spifanium ordinis sancti Ioannis Ierosolymitani Equitem, Castellonis ac Piscieux Commendatorem, qui eam in proprias ædes tutelamque suam recepit, ac eidem quæ ad victum forent necessaria singulari charitate subministravit. Hisce ita transactis Reuerendissimus Episcopus magna cum humilitate & patientia corpus suum orationibus, ieiunijs, alijsque laboribus & exercitijs mactauit, cooperantibus ei venerabili Ma-

Magistro Nicasio Pezeo Officiali cum alijs
 primarijs viris de capitulo, nec non & dictæ
 ciuitatis Laudunensis compluribus ciuibus.
 Ad eiusdem autem Episcopi petitionem the-
 atrum quoddam in primaria ecclesiæ nauie
 rectum fuit: super quo multis exorcismis præ-
 ijs tres residui dæmones non sine grandi in-
 dustria & labore dicti reuerendissimi Episco-
 pi, boni tunc pastoris fungentis officio (con-
 currentibus cum in finem pijs piorum homi-
 num suffragijs ac precibus Domino Deo ac
 B. Mariæ Exhilaratrici piè effusis) fugati sunt:
 prout ex historia per Ioannem Ouleziū Pres-
 byterum, Hæbraicarumque conscripta pleni-
 us videre licet.

QVIDAM GRAVITER SAVCI-
atus miraculosè sanatur, voto Beatæ
Virginis facto.

MIRAC. VII.

ANno supra millesimum quingentesi-
 mo septuagesimo nono, Dominica
 prima quadragesimæ, iuuenis quidam annos
 natus quatuordecim, cui Ioannes Poirierius
 nomen erat, Montis Therici incola, ita graui-
 ter in capite sagitta percussus est, vt vulnus in-
 ipsum ad cerebrum vsque pertingeret, imò ve-
 rò ipsius cerebri interiora penetraret. Verùm
 simul-